

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

pegede meget stærkt paa, at den Mand, der sidder ene med en Flok Børn, i mange Tilfælde er vanskeligere stillet end en Enke med en Børneflokk. Hvis han skal blive hjemme og passe sine Børn, er han afskaaret fra at passe sit Erhverv og skabe sig en Fortjeneste, og i mange Tilfælde har han ikke Raad til at holde fremmed Hjælp til at passe sit Hjem.

Det forekommer mig i høj Grad overdrevent, naar man nu i Forbindelse med denne Udvidelse af Bestemmelsen til at gælde Enkemænds Børn antyder, at Konsekvensen kunde blive, at man kunde understøtte *alle* Børn. Fuldkommen samme Logik kunde anvendes, naar man giver Hjælp til Børn af Enker. Jeg synes; at det man her søger at støtte, at Enkemænds Børn skal stilles paa samme Vilkaar som Enkers Børn, er saa godt afgrænset, at der ikke er nogen som helst Fare for en Udvikling som den, der er udtalt Frygt for fra anden Side. Jeg hilser Forslaget herom med Tilfredshed.

Jeg hilser ogsaa med Tilfredshed, at man nu har faaet fastsat bestemte Regler for Hjælpens Størrelse, og den godt 1 Mill. Kr., som vil blive Følgen af, at Enkemænds Børn tages med under Forsorgen, er jo ikke en direkte Udgift i Forhold til nu, for den Hjælp, der gennem Hjælpekasserne er ydet i saadanne Tilfælde, vil jo gaa ned. Man kan ikke i Almindelighed sige, at det i Forhold til nu vil blive en Millionudgift; Forslaget betyder, at Hjælpen ydes paa rimeligere og bedre Grundlag end tidligere, efter mere ensartede Regler og mere rimelige Synspunkter, saa at denne Hjælp ikke betyder en absolut Merudgift, som man har villet give det Udseende af.

Bestemmelsen om den fortsatte Sygekassehjælp — den oprindelige § 63, som er udvidet noget — kan jeg ogsaa billige. Det er en af de Bestemmelser i Fattigloven, som man altid fra Venstres Side har set hen til som et stort Gode ved den gældende Fattiglov, dette, at et Menneske, der var syg, og hvis Sygekassehjælpen var ophørt, skulde have Mulighed for at kunne hjælpes af det offentlige uden Fattighjælps Virkninger. Men det er lige saa rigtigt, at selv om den fortsatte Sygekassehjælp som efter de gældende Regler kunde ydes i samme

Omfang, som Sygekassen har ydet denne Hjælp, kom mange til et Punkt, hvor de endda ikke kunde klare det, hvor man, hvis man vilde yde yderligere Hjælp, var henvist til Hjælpekassen, og der kunde komme Tilfælde, hvor ogsaa Hjælpekassehjælpen ikke kunde slaa til længere.

Jeg tror derfor, det er meget rigtigt, at disse Bestemmelser i § 63, som man altid har set hen til som Ventilen i Fattigloven, som det Sted, hvor man burde hjælpe, naar det var nødvendigt, nu er udvidet i den Grad, som Tilfældet er i § 241.

En anden Bestemmelse, som ogsaa har været omtalt her med megen Frygt, Bestemmelsen om Forpligtelsen til at skaffe Husly, en Bestemmelse, som allerede findes for Landkommunernes Vedkommende, kan jeg slet ikke se skulde være saa faretruende, som den fra anden Side er gjort til i Dag. Jeg kan ikke se det rimelige i, at en Mand, der bliver husvild, fordi Forholdene paa det paagældende Sted er saa vanskelige, at han ikke kan skaffe sig Husly, af den Grund skulde være henvist til Fattigvæsenet. Den Bestemmelse, at Kommunerne har haft Forpligtelse til i paakommende Tilfælde at skaffe Husly, har jo ikke voldt store Vanskeligheder i Landkommunerne, og hvis man mener, at Vanskelighederne med Hensyn til Boligforholdene i det hele taget ikke er saa store, som man fra visse Sider nu gør gældende, forstaar jeg ikke rigtig, at man samtidig kan nære Frygt for at give Bykommunerne den samme Mulighed for at kunne hjælpe de Mennesker, der bliver husvilde.

De nye Ting i Lovforslaget om Fattigforsorgen, som i nogen Grad kunde afhjælpe Hjælpekassens tidligere Virksomhed de Steder, hvor der gives Mulighed for Kommunerne til at øve et vist frit Skøn, er Bestemmelserne om Laan og Kommunegæld. Bestemmelsen om Laan er stærkt begrænset, for det første til de 60 Ø. pr. Indbygger i Kommunen og dernæst til de bestemte Regler, der gives for, hvem der kan modtage denne Hjælp.

Jeg kan ganske slutte mig til, hvad der blev fremført i saa Henseende af det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen og ogsaa fra anden Side, at de Kautionsforpligtelser, man kræver, kunde man give Afkald paa. Jeg tror, det vilde være sundere og bedre,